

er kommen til at gengive det urigtigt; saa var den Sag dermed ude af Verden. Nu blev jeg bragt til at oplyse om de rigtige Forhold derved, at flere Medlemmer, som interessere sig for den Slags Spørgsmaal, udtalte sig til mig om det mærkværdige i dette Forhold, saaledes som det var fremstillet af det ærede Medlem, og da ansaa jeg mig virkelig for berettiget og forpligtet til at oplyse, at det ærede Medlems Meddelelser til Tinget vare fuldstændig forkerte. Det ærede Medlem stiller virkelig for store Fordringer til, hvad han kalder min „medfødte Skarpsindighed“. Efter at det ærede Medlem har udtalt med Hensyn til den Afhandling, fra hvilken han mener, han har sin Viden, at han ikke kan oplyse, hvorvidt den findes i et Tidsskrift eller som selvstændigt Værk, mener det ærede Medlem, at jeg skal sige til mig selv, at dette betyder, at han altsaa *kan* give denne Oplysning, men af visse Hensyn vil han ikke gøre det! Det forekommer mig, at det er en meget stærk Fordring til ens Skarpsindighed. Jeg anede ikke, hvor den paagældende Afhandling fandtes, jeg gik ganske simpelt til Forfatteren og spurgte, hvor den fandtes, og han oplyste mig derom og gav mig et Eksemplar. Nu vil det ærede Medlem altsaa forlange, at jeg skal ræsonnere saaledes: Den paagældende Afhandling findes i et Værk, som er knyttet til et Forlag, som det ærede Medlem har noget med at gøre, deraf maa jeg saa slutte, at det er af Hensyn dertil, at det ærede Medlem ikke har nævnt sin Kilde. Det synes jeg, som sagt, er en meget stor Fordring at stille, i Særdeleshed da det i den Forbindelse ikke paa nogen Maade er faldet mig ind, at det ærede Medlem i sin private Virksomhed havde noget med det paagældende Værk at gøre. — Det ærede Medlem siger sluttelig, at han synes, jeg hellere skulde støtte hans Udtalelser end søge at nedsætte Betydningen deraf. Dertil maa jeg sige, at det kan jeg selvfølgelig ikke inklade mig paa. Selv om der var Tale om virkelig her at opnaa flere Stipendier for Landbohøjskolen, kan jeg ikke støtte hans Udtalelser, og det kan det ærede Medlem da heller ikke mene. At jeg for eventuelt at

opnaa noget for Institutionen skulde enten fortie de virkelige Forhold eller aktivt støtte urigtige Meddelelser om den, kan ikke være det ærede Medlems Mening, saa vidt jeg kender ham. Baade denne Passus og mange andre i hans sidste Indlæg ere, forekommer det mig, stærkt prægede af en Nervøsitet, som jeg ikke synes, at jeg ved mine Udtalelser har givet nogen Anledning til.

Sluttelig vil jeg sige med Hensyn til dette Spørgsmaal, at, saa vidt mig bekendt, er der ikke særlig stor Trang til flere Stipendier for de studerende paa Landbohøjskolen. Foruden de ca. 11,500 Kr., der i samlet Beløb gives i Stipendier, er der ogsaa Stipendier indtil et Beløb af 2,000 Kr. for viderekomne, som søge Fortsættelseskursus ved Landbohøjskolen. Jeg skal yderligere tilføje, at der er det gode ved denne Anstalt, at der bestaar ikke alene et godt — thi det er der ogsaa mange andre Steder — men et mere nært Forhold mellem Direktør- og Lærerkorpset paa den ene Side og Eleverne paa den anden, saaledes at Elevernes Tarv bliver gjort til Genstand for en meget omhyggelig Behandling i Undervisningsraadet, og, mig bekendt, har der ikke foreligget dette noget, der gjorde det særlig ønskeligt at forøge Stipendiernes Antal til de studerende. En anden Ting er *det*, som Professor Oppermann har nævnt i sin Afhandling, og som det ærede Medlem vist maa indrømme, at han har taget fuldstændig fejl af, men det er jo en Sag for sig. Det, som ligger det ærede Medlem og mig imellem, er ikke, hvad vi kunde ønske, men kun en Fremstilling af faktiske Forhold. Der maa det ærede Medlem vistnok indrømme, at han har sagt noget fuldstændig forkert, og det er det, som jeg har maattet rette paa. Derfor skulde det ærede Medlem hellere revse sig selv end gøre mig Bebrejdelser.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Philipsen: Jeg kan tillade mig at begynde med at konstatere, at det ærede